

jeg meente, at man uden Fare kunde give for danſke Mænd. Derfor kan jeg ogsaa begribe, at den ærede Kultusminister ikke har indladt sig paa at beſvare den Anthybning, ſom kom til ham fra Rigsdagsmanden for Bornholm (Kofod). Den ærede Kultusminister var ikke tilſtede, da jeg forrige Gang havde Ordet, og ſom Følge deraf kunde han naturligviis ikke tage Hensyn til, hvad jeg dengang ytrede, men den bornholmſke Rigsdagsmand udtalte ogsaa, hvorledes den ærede Kultusminister iſjor havde fortalt os, at en Skrivelle, ſom Kultusministeriet i Begyndelſen af 1859 havde tilſtillet Udenrigsministeriet, havde været frugtesløs, fordi Udenrigsministeriet ikke ſyntes at have fremmet Sagen videre, men Kultusministeriet paa ſin Side ikke var berettiget til at indlede diplomatifke Forhandlinger. Det var netop det, at Kultusministeriet forgyæves havde henvendt ſig til Udenrigsministeriet, at dette var vedblevet at forholde ſig taus, og at Kultusministeriet dog ikke paa ſin egen Haand kunde indlede diplomatifke Forhandlinger, der gjorde, at den ærede Kultusminister dengang meente, at et Forſlag, en Beſlutning, en Dagsorden, eller hvad man nu maatte ville beſlutte ſig til fra den lovgivende Magts Side, kunde være en Spore for Regjeringen, naturligviis ikke for Kultusministeren, der allerede havde gjort, hvad han kunde, og tillige underrettet os om, at det, ſom mit Lovforſlag gik ud paa, for lang Tid ſiden havde været Gjenſtand for Regjeringens Opmærkſomhed — men for Udenrigsministeren. Den Spore, ſom den ærede Kultusminister dengang ønskede i Form af en Dagsorden, ſik han, uden at den mig bitterligt har haft nogenſomhelſt Virkning. Jeg kan begribe, at den ærede Kultusminister ikke har fundet ſig opfordret til at ſvare den bornholmſke Rigsdagsmand paa hans Hentybning dertil, og jeg kunde ogsaa finde det rimeligt, om den ærede Kultusminister, ſaaſvemt han havde hørt mit Foredrag, havde undladt at indlade ſig derpaa og nu maatte maa undlade at indlade ſig paa, hvad jeg her er fremkommet med; men hvad jeg ikke kan begribe, det er, at den ærede Kultusminister iſjor ſom iaar har anſeet dette mit Forſlag for at være et Lovforſlag af den Natur, at det kun kunde fremmes efter indlede

diplomatifke Forhandlinger. Jeg indſeer ſlet ikke, at der behøver at forhandles med nogenſomhelſt anden Magt derom, Regjering og Rigsdage ere fuldt myndige og fuldt mægtige til at beſtemme, hvilke Fordringer de ville ſtille, og hvilke de ville undlade at ſtille til danſke Videnskabsmænd og tilkommende danſke Embedsmænd.

Viceformanden: Maa jeg bede de ærede Medlemmer i den venſtre Side af Salen om at forholde ſig lidt mere rolige.

Barfod: Den ærede Rigsdagsmand for Præſtø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) ligeſom den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tſcherning) opfordrede mig, ſaavidt jeg kunde ſkjønne, til at tage mit Lovforſlag tilbage; det kan jeg ikke gjøre. Jeg har indbragt det for Rigsdagen, og denne maa afgjøre dets Skjæbne. Jeg er overbeviist om, at enten Rigsdagen afgjør dets Skjæbne i den ene eller den anden Retning, ſaa vil der dog ſluttelig komme noget Godt ud af denne ſom af enhver anden ærlig Beſtræbſe, men jeg kan ikke tage Lovforſlaget tilbage, thi jeg troer, at det vilde være det Uheldigſte, der kunde ſkee for Sagen. Jeg kan ikke feigt opgive det Forſlag, ſom jeg med beraad Hu og iſølge min ſuldeſte Overbeviſning har tilladt mig at forelægge den ærede Rigsdag.

Viceformanden: Forinden Diskuſſionen gaaer videre, ſkal jeg tillade mig at meddele, at jeg fra Folkethingsmændene for Maribo Amts 2den Valgkreds (Kroggh), for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) og for Odense Amts 3die Valgkreds (Falleſen) har modtaget Forſlag til en motiveret Dagsorden ſaalydende: „Med Anerkjendſe af den Grundtanke, hvorfra det foreliggende Lovforſlag maa antages at være udgaaet, gaaer Folkethinget over til Dagsordenen“.

Diskuſſionen over ſelve Lovforſlaget er altſaa ſtandsſet, og vi gaae over til at diſkutere, hvorvidt den ſaaledes foreſlaaede Dagsorden ſkal vedtages eller ikke; jeg veed ikke, om Noget ønsfer Ordet i den Anledning?